

“ALS ARTIEST ZIT ER NIEMAND OP JE TE WACHTEN”

*Penselen, hoofdtelefoon en felle kleuren. In volle concentratie zit **Brecht Vandenbroucke** achter de tekentafel. De jonge illustrator en graphic novelist debuteerde in 2012 met een verzameling beeldverhalen in White Cube, dat in vijf talen werd vertaald. Sindsdien gaat het hem voor de wind en is hij bezig aan een tweede boek.*

Brecht Vandenbroucke is een van die mensen wier job meteen ook hun grootste passie is. “Tekenen zou ik hoe dan ook gedaan hebben”, geeft hij toe. “Ik had geen andere keuze, het is het enige wat ik kan.” De passie was bij Brecht al vroeg aanwezig. Als kind maakte hij zo’n 30 strips, een maandblad met verzonnen nieuwsartikelen en spelletjes.

“Tekenen is voor mij meer een overtuiging dan een gave. Alleen zijn met jezelf en iets maken geeft je zelfwaarde. Als iedereen creatief zou zijn, zou de wereld misschien wel beter af zijn.”

Als jonge tekenaar in België zet je jezelf bovendien bij in een rijke stripgeschiedenis. Brecht Vandenbroucke is een van de succesvolle artiesten die deel uitmaken van een nieuwe impuls in de Vlaamse illustratie. “Wanneer mensen uitgaan van een verschil tussen hoge en lage kunst, wordt strip vaak gezien als een apart medium. Dan vraag ik me af waarom mensen dat onderscheid überhaupt maken.” Zulke hokjes zijn voor Brecht alleszins niet van toepassing. “Iedere artiest heeft de bedoeling om iets te vertellen. Binnen zijn referentiekader gaat hij op zoek naar een oplossing om dat te doen. Of dat nu dans is, schrijven of strip, dat maakt eigenlijk weinig uit. Het is *maar* een medium. Het gaat erom je

© Yannick Geens

eigen ding te doen en zelf een publiek te creëren. Wanneer je begint als artiest, zit er niemand op je te wachten...”

In je debuut *White Cube* (2012) neem je de kunstwereld op de korrel. Hoe kwam je op dat idee?

“De kunstwereld heeft me altijd al geïnteresseerd. Door mijn ervaring en studie aan Sint-Lukas (*nvdr: kunsthogeschool*) kon ik ook beter refereren naar bestaande kunstwerken. Daar valt visueel vaak veel mee te doen. De kunstwereld is zeker iets waar ik van hou. Maar tegelijk vind ik het fascinerend hoe bepaalde dingen aanzien worden als kunst en andere dan weer niet. Hoeveel lucht er verkocht wordt... Kunst is een markt met vraag en aanbod.”

Is dat iets waar je als geëngageerd kunstenaar kritiek op wil leveren?

“Om van kritiek te kunnen spreken, heb je altijd een soort spiegel nodig. Zonder luisteraars is kritiek zinloos. Dat idee zit ook in de twee identieke personages uit *White Cube*.

Maar om mijn kunst nu geëngageerd te noemen... Ik denk niet dat ik daar serieus genoeg voor ben (*lacht*). Als mens ben ik

dat misschien wel. Ik probeer altijd om subjectieve dingen te maken. Uiteindelijk kan je ook niet anders. Of mijn werk iets kan veranderen, betwijfel ik. Het gaat er eerder om als kunstenaar een stap terug te zetten, te overschouwen en dingen vanuit een ander perspectief te bekijken. Al denk ik dat ik eerder aanleun bij satire. Ik betrap mezelf er vaak op dat ik vooral moet lachen met dingen. Lachen is voor mij de beste oplossing om orde te

scheppen in de chaos.

Hoe belangrijk is humor dan voor jou?

“Héél belangrijk. Je kan ermee relativeren en

hypocrisie ondermijnen, of het nu gaat over de kunstmarkt, iets politieks of het dagelijkse leven.

Grappen maken is een kunst op zich. Als je iemand kan doen lachen, is dat iets emotioneels, een soort menselijke connectie.

Het is vooral die communicatie waar ik naar op zoek ben. Ik hou niet van decoratief opvullen. Als je een verhaal kan vertellen en iemand anders je begrijpt, voel je je misschien wel minder alleen.”

“IK KEN NIETS WAT
ME NIET
INTERESSEERT.
SOMS IS DAT
VERMOEIEND”

© Yannick Geens

Wat is je inspiratie voor zulke verhalen?

“Alles. Ik ga niet steeds op zoek naar maatschappelijke thema’s of sociale problematiek. Het kunnen ook puur visuele dingen zijn zoals beelden op internet. Je kan altijd dingen vanuit een nieuwe hoek benaderen en zo iets vinden wat je fascineert. Ik ken niets wat me niet interesseert. Soms is dat ook heel vermoeiend.

Gelukkig heb ik daar voorlopig geen problemen mee. Ik heb altijd ideeën, alsof het vanzelf gebeurt.”

Zorgt dat ervoor dat je snel kan werken?

“Ik hou van een snelle cyclus. Meestal kijk ik ook niet echt om. Ik stapel de dingen gewoon op. Daar kijk ik achteraf dan op

terug als ik een expo maak bijvoorbeeld.

Dan ontdek je plots onbewuste patronen, thema’s... die je vaak gebruikt.”

Zie je op die manier zelf ontwikkelingen in je stijl?

“Ik denk niet dat ik echt een *stijl* heb. Dat zou betekenen dat je regels hebt en dus artistiek dood bent. Ik wil net de hele tijd nieuwe dingen proberen en evolueren.

Iedere tekening is een nieuw begin.

Tekenen is voor mij als een soort vocabulaire. Je voegt de hele tijd dingen toe en zo breidt je ‘woordenschat’ als het ware uit. Nu doe ik al veel dingen automatisch. Techniek heb je misschien nooit volledig onder de knie, maar je kan wel altijd bijleren.

Schilderen doe ik telkens met acryl. Daar voel ik me het meest comfortabel bij. Meestal is dat ook in kleur, al maak ik soms ook tekeningen in zwart-wit. De laatste tijd schilder ik bovendien vaker op groter canvas. Dat is opnieuw helemaal anders. In het begin was dat zoveel werk om alles vol te krijgen. Die andere verhoudingen betekenen ook een totaal andere manier van in de ruimte staan.”

Heb je grote voorbeelden, kunstenaars of mensen naar wie je naar opkijkt?

“Ik heb een heleboel boeken van tekenaars die ik goed vind. Maar ik bewonder ook filmmakers, modeontwerpers... Ik probeer daarin heel divers te zijn en me niet te beperken tot strip en illustratie. Eigenlijk kan je met alles wel iets doen.

De laatste tijd kijk ik vooral naar Eduardo Paolozzi (*nvdr: een Schots kunstenaar en beeldhouwer van Italiaanse afkomst*).

Typisch voor hem zijn ook collages. In mijn vrij werk gebruik ik dezelfde techniek om dingen samen te voegen, te vermengen... Zoals punk dat doet. Soms ben ik ook echt op zoek naar lelijkheid. Dat pixels doorgaans niet voor ‘mooi’ doorgaan, maakt ze ook net interessant. Het gaat er

dan om bij mezelf grenzen te verleggen hoe ik over schoonheid denk. In een ander referentiekader kan dat helemaal verschillen. Esthetiek wordt pas interessant als je elementen hier en daar kan wegplukken en samenbrengen.”

Werk je soms samen met andere kunstenaars?

“In het verleden kreeg ik de kans om patronen te ontwerpen voor Prada, te tekenen voor Walter van Beirendonck... De laatste jaren gebeurt dat al wat meer. Daarnaast illustreer ik voor kranten als *De Standaard*, *Le Monde*, en *The New York Times*. Samenwerken vind ik heel erg leuk. Voordien was mijn controledrang veel

sterker. Als je samenwerkt, moet je kunnen loslaten en compromissen maken. Het is vooral moeilijk omdat de klik er moet zijn. Je denkwereld

en vormtaal moeten verenigbaar zijn. De grootste moeilijkheid is om er allebei even sterk uit te komen.

Met Brecht Evens (*nvdr: een collega-illustrator en studiegenoot*) maak ik soms wel dingen. Dan sturen we de ander een pagina op, waar die dan op verder werkt. Ik vind het leuk om mijn beelden gebruikt of zelfs gedragen te zien worden. Zo word je onderdeel van de wereld. Ook als een

“SOMS BEN IK OOK
OP ZOEK NAAR
LELIJKHEID”

krant je illustraties publiceert, worden je eigen beelden op hun beurt deel van een cultuur. Als kunstenaar zie je dingen, verwerk je ze in iets nieuws en geef je ze weer terug. Zo ontstaat iconografie en wordt het ook verbroken.

Als een krant je artikels voorlegt om te illustreren, ontdek je nieuwe onderwerpen die misschien ook later in je vrij werk nog wat kunnen betekenen.”

Misschien zelfs in je nieuwe boek? Wat kunnen we daarvan verwachten?

“Het is heel anders. Veel pagina’s ben ik nu aan het schilderen, maar dan een pak minder gecontroleerd. Dingen zijn vrijer of opener. Alles hoeft niet meer zo perfect te staan. Het mag al eens wat geïmproviseerder zijn. Eind dit jaar zou alles toch ongeveer af moeten geraken. Ik werk best veel, maar met het vroege lenteweer maak ik me nu al zorgen over de zomer (*lacht*).”

© Yannick Geens